

KESZTHELYI REZSŐ

Félbemaradt kísérletek

Meg-megrebbenti párnámat
a virágébredés,
aztán engem az, ami kint,
apránként:
lepke rakja színeit a levegőre,
kiben végzi ragyogását,
ami alkonyatig tündöklést emészt...

*

Lényt-tűnők átömlése
lényt-tűnőkbe,
való ébrenlét álom ébrenléte.

*

Megtört nyugalmat tart a csontos ág –
úgy kellene most, ki jobb, mint én,
és nékem ezért megbocsát.

*

Rögeszmében, a havazásban
csendem színe dobog –
annyit érek, amennyit meghalok.

*

Színcsönd szárnycsapásai –
és hallani, a csend miként cselekedik.

*

És
ha a világra válik –
születését végzi haláláig.

*

Mosolyában fut át
árnyékain –
meztelen virág,
kit halála elé vetett vissza a halál.

*

A Hold fényéből
golyák ereszkednek alá,
befedni a kő
minduntalan fogyó szívét.

*

Akárhány
pillanatom mögött –
hatalmas szín vonzásában
a tenger szarkofágja.

*

A legelső lélegzet –
hatalmas szemek felhőiben,
ahol a Földnek száma: egy.

*

A pillák,
a pillák leélhetetlen munkája –
irdatlan láthatatlan
mozgásban.

*

Amikor
a lehelet immár –
érinthetetlenül
szomorú tárgy.

*

Ablak táruľ fejemre, párkányán
kanadai gyöngyvirág, most merő hószirm,
fehér szomorúság pillogása talán;
nem tudom, miként azt sem:
mivé magányosulok –
csak látom: lényét érteni lénye is elég;
gyöngyvirág-hószirmok, mintha én.

*

Felhők foszlanak –
sirály szálló tollpíhéje rajzol
engem, követ, lombokat,
és az égbolton ismét ama szín;
egymásra fakadunk lassan,
akárha végtelen-egy esti tér.

*

Élek, amíg
lehetetlenségem ragyog –
hullámokat terelek hullámokon,
ujjaim közt átpergetem
a homokot.